

Дар ривояте омадааст, ки ресмони хоркашии зани Абӯлаҳаб аз лифи хурмо бофта шуда буд. Дар рӯзи қиёмат аз он ресмон занҷири оҳанини хордор сохта, ба гардани он палид андохта азобаш медиҳанд. Инчунин дар дунё низ он палид бо тарзи нангин ва ибратомӯз ҳалок шуд. Ресмони хоркашиаш дар гулӯяш печид, хафа шуд ва бо азоб ҷон дод. Дар ривоятҳо низ ҳаст.

Акнун насиби ту, эй инсон, ин аст, ки ба дӯстони Ҳақтаъоло душманӣ накуни, то ба азоби абадӣ гирифтор нашавӣ. Ҳаққи муъмин он аст, ки ҳамчу Абубакри Сиддиқ (р) вафодору содиқ боши. На ҳамчу Абӯлаҳаб ва завҷаи ӯ мункир шавию доимо дар паи озори дӯстони Худо бошӣ ва дар роҳи Расулуллоҳ (с) ва ёрони ӯ (с) хори мағелони лафзию маънавӣ пошӣ! Дар ин бора дигар ривоятҳо низ ҳаст.

Поёни сураи **"Масад"**. Валиллоҳил ҳамд.



112-уми сураи Қуръон буда, дар Маккаи мукаррама нозил шуда, аз 4 оят иборат аст.

Ин сура аз сифатҳои Худованди ягона хабар медиҳад. Онро сураи Тавҳид низ меноманд. Худованд ба ҳеҷ махлуқ муҳтоҷ нест, аз ғайри худ ғанӣ аст. Ҳама ба Ӯ таъоло муҳтоҷанд. Вайро мисл монанд набуд, нест ва нахоҳад буд. Сифатҳои Худованд комилу бардавоманд. Ӯ таъоло аз сифатҳои ноқис пок ва муназзаҳ аст. Инчунин ин сура фаҳмишу эътиқоди мушрикони рад мекунад. Зеро онҳо барои Худо наслу авлодро ҷоиз медонанд. Сабаби нузули ин сура ин аст: Баъзе аз мушрикони назди Он ҳазрат (с) омада гуфтанд: "Сифати Парвардигори хешро бар мо баён кун, ки Ӯ аз тилло аст ё нуқра, ё аз забарҷад аст, ё ёқут?".

Дар он ҳангом ин сура нозил шуд. Дар саҳеҳи Бухорӣ аз Расули Акрам (с) ривоят аст, ки Расули Акрам (с) ба саҳобагон марҳамат карда гуфтанд: **"Оё касе аз шумо, қодир ҳаст, ки сеяки Қуръонро дар як шаб хонад?"**.

Ин таблиғ ба саҳобагон машаққат намуд онҳо гуфтанд: "Кадоме аз моён қуввати анҷоми инро дорад?" Расулаллоҳ гуфтанд: **"Сураи 'Ихлос' - дар қадри савоб баробари аз сеяк ҳиссаи Қуръон аст, чунки Қуръон ба се тақсим аст: Ақида, қисса, аҳкоми шариаат"**.

Ин буд назаре ба мундариҷаи сураи Ихлос.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Бисмиллаҳи-р-Раҳмани-р-Раҳим

*Оғоз мекунам ба номи Худованде ки беандоза меҳрубону
бениҳоят бораҳм аст.*

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ

Қул Ҳуваллоҳу Аҳад. 1.

1. Бигӯ (эй Муҳаммад дар посух ба мушрикони): « Ӯ Худои ягона аст.

Яъне, эй Муҳаммад(с), мушрикони қасди масхара карданро доранд ва аз ту мепурсанд, ки Худои ту аз чӣ чиз сохта шудааст? Ба онҳо бигӯ, ки Парвардигоре, ки ман ӯро ибодат мекунам, дар зоту сифот ва феълҳои (амалҳои) худ Воҳид асту бешарик, беназир асту бемонанд ва ҳеҷ махлуқ ба зоти Худованди таъоло монандӣ надорад.

На мисли эътиқоди мушрикони шумо, ки Худоро соҳиби шарикҳои бисёр медонед. На мисли эътиқоди насоро, ки Худоро ба падару писар ва Рӯҳулқудс ҷудо кардаанд.

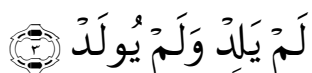
Худои ман ягона аст, Ӯро дӯӣ нест. Ӯ воҳид аст. Ӯро шарике нест. Ӯ воҳид аст, тақсиму тарҳ намешавад. Дар Қуръони азимушшаън далелҳо ва бурҳонҳои қотеъ барои ваҳдонияти Аллоҳтаъоло бисёр аст. Узран мо ба ҳамин кифоя кардем.

اللَّهُ الصَّمَدُ

Аллоҳу-с-Самад.2.

2. Худои бениъз аст.

Худованд ба ҳеҷ чиз мӯҳтоҷ нест. Аммо махлуқот бошанд, доимо ба Аллоҳтаъоло мӯҳтоҷанд. Самад гуфта, зотеро гӯянд, ки дигар болои Ӯ ҳеҷ кас ва ҳеҷ махлуқ бузург ва фармонраво набошад. Ҳама халоиқ барои ҳуҷҷатҳои худ ва иҷро намудани қарорҳои ба Ӯ таъоло мӯҳтоҷанд. Ӯ чунин Зотест, ки аз гуруснагӣ, ташнагӣ ва умуман аз тамоми сифатҳои махлуқон пок буда, баъди фаноии тамоми махлуқот боқӣ ва поянда аст. Аз сифати самадии Аллоҳтаъоло ақидаи он ҷоҳилон рад мешавад, ки ғайри Ӯ таъоло дигареро дар олам соҳибхитиёр медонанд, Ӯ таъоло:..



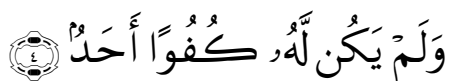
Лам ялид ва лам йулад. 3.

3. На зод касеро ва на аз касе зода шуд

Яъне, Аллоҳтаъоло касеро назодааст ва ӯ Худ низ аз касе зоида нашудааст. Дар ин оят рад аст ба қавми яҳудиён, ки ҳазрати Узайр Пайғамбарро писари Худо мегӯянд ва рад аст, ба қавли насоро, ки ҳазрати Исои Масеҳро писари Худо мегӯянд ва рад бар қавли мушрикони араб аст, ки фариштагонро духтарони Худо мегӯянд. Инчунин рад аст ба тамоми қавлҳое, ки касеро ба фарзандии Худо нисбат медиҳанд, ё ӯ - зоти покро зодаи касе меҳисобанд.

Аллоҳ таборак ва таъоло азалию абадӣ аст.

Аллоҳтаъоло аз падар ва модар зоида нашудааст, зеро ки ҳар чизе, ки таваллуд шавад, ӯ ҳодис (навпайдошуда) аст. Чун мавҷуда ҳодис бошад, Аллоҳ шуда наметавонад. Хулоса, барои Худованд падару модару фарзанд интиҳоб кардан кори мушрикон аст, на кори мусулмонон.



Ва лам яку-л лаҳу куфуван аҳад. 4.

4. Ва ҳеҷ касе бар ӯ ҳамто намебошад».

Барои Худованди таборак ва таъоло (ҷаллат азаматуҳ) на дар зот, на дар сифатҳо мисл, назир, монанд, баробар, мушобеҳ нест зеро ин ки ӯ: - "Лайса камислиҳи шайун ва ҳувас самиъун басир" аст. Худованд молики кулли шайъ (чизҳо) ва Холиқу Розиқи кулли ҳай (зиндаҳо) аст.

Худованд дар яке аз ҳадисҳои қудсӣ фармудааст: **"Дурӯғгӯй сохт фарзанди одам Маро, ҳол он ки ӯ ҳаққи чунин корро надорад, дашном дод фарзанди одам Маро, ҳол он ки ӯ инро ҳаққ надорад.**

Дурӯғгӯ сохтанаш Маро ин аст, ки мегӯяд зинда намегардонад маро ҳамчуноне, ки дар ибтидо халқам кард, ҳол он ки аз нав зинда гардонидан барои Ман аз халқи аввал, дида ҳеҷ мушкилие надорад.

Аммо дашном додани фарзанди одам Маро ин аст, ки барои Ман фалон касеро, фарзанд меҳонад ҳол он ки Ман

яккаву ягона ва бениёзу беҳоҷатам ва Ман зоти "Лам ялид ва лам юлад ва лам якуллаҳу куфуван аҳад" ҳастам».

Поёни сураи "Ихлос". Ва лиллоҳил ҳамд.

Сураи Фалақ

113-уми сураи Қуръон буда, дар Маккаи мукаррама нозил шуда,
аз 5 оят иборат аст.

Дар ин сураи "Фалақ" Худованди меҳрубон барои мардуме, ки ба сӯйи Ҷ паноҳ мебаранд, ҳимояи худашро эълон доштааст. Ҳимояи Ҷ ҳамеша беҳавфӣ, осудагӣ ва оромиро таъмин менамояд. Парвардигор меҳрубону ғамхори он мардумест, ки Ҷ таъолоро бо дуъо ёд мекунанд ва худро дар паноҳи Ҷ мегиранд.

Бинобар ин сураи "Фалақ" навъи саҳеҳу махсуси паноҳ бурдани мардумро аз бадии кулли махлуқоти зиёнрасон ба ҳимояи Раҳмон таълим додааст. Аз он ҷумла, аз бадии шаб, ҳар вақто торик шаваду фоҷирону бадкорон аз маконҳояшон берун омада, парешон шаванд ва бар нафсҳо тарсу ваҳшат ҳукмфармо шавад.

Дар хотимаи сура бошад ба Аллоҳ паноҳ бурданро аз бадии кулли соҳирону ҳасадхӯрандагон ва инчунин аз кулли бадихое, ки дар олам арзи вуҷуд доранд, баён сохтааст. Ин сура яке аз он ду сура аст, ки Расулulloҳ (с) доимо худашонро ба он даму нафас менамуданд. Ин буд назаре ба муқаддимаи сураи "Фалақ".

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Бисмиллаҳи-р-Раҳмани-р-Раҳим

*Оғоз мекунам ба номи Худованде ки беандоза меҳрубону
бениҳоят бораҳм аст.*

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿١﴾

Қул аъузу би-Рабби-л-фалақ 1.

1. Бигӯ (эй Муҳаммад): «Паноҳ мебарам ба Парвардигори субҳ

Аллоҳтаъоло ба ҳабиби Худ (с) фармудааст, ки эй Расули Ман (с), ҳар вақто ки туро паноҳгоҳу муолиҷа лозим шавад, бигӯ, паноҳ мебарам ба Парвардигори субҳ, чунон субҳе, ки бо амру фармону итоати Парвардигори худ пардаи торикии шабро медараду зоҳир мегардад.